

Elekes Ferenc

Jöttem, hogy lássalak

Az én apám soha nem mondta
anyámnak, szeretlek, Emma.
Az én apám nem mondta soha
nekem se azt, szeretlek, fiam.
Az én apám az unokáját
nem vette ölébe piciny korában,
később szólt neki, ne üljön oda
kertünk friss fűvébe, mert azt letapossa.
Az én apám gondozta apját, amikor
tehetetlen volt, pedig nem kedvelte őt.
Az én apám különösebben
nem szeretett senkit és azt hiszem,
különösebben őt sem szerették.
Az én apám félig árva volt és megjárta
minden poklot, de nem beszélt
a poklóról, csak említette néha.
Az én apám a boldogsággal
nem találkozott, de sejtette, hogy van,
mert cipőjét időnkint kipucolta.
Az én apám a fákkal volt barátságban,
kezében olykor fűszálakat hordozott,
fölkelt éjjelente, hogy megnézzze,
helyükön vannak-e a csillagok.
Az én apám sírkövén
a dátum ki van javítva.
Az én apám büszke ember volt,
de kalapját levéve köszönt az utcán
és bort vett elő, ha vendége jött.
Az én apám nem kérdezte tőlem,
mi szeretnék lenni ebben az életben,
ezért nem is lett belőlem semmi.
Az én apám csodálta a nedves orrú
borjakat, s a híres tudósokat.
Az én apám, ha csak tehetett,
elkerülte a táskás embereket,

---

de soha, senkinek nem tartozott.
Az én apámnak nem kellett a másé,
de ami övé volt, ahhoz ragaszkodott.
Az én apámnak nem voltak szokásai,
amiket figyelembe kellett volna vennünk,
talán csak az, hogy tányérjába levest
magának soha nem merített és
általában, amikor ettünk, hallgatott.
Az én apámat nem csípték a méhek,
mindenre talált megoldást,
biztos volt abban, semmi nincs a világon,
aminek ne lenne megoldása.
Az én apám egyszer, haragjában
becsapta az ajtót és elgömbült a rézkilincs,
amire úgy nézek most is,
mint valami híres műalkotásra.
Az én apám szerette az igaz történeteket,
verseket nem olvasott, füttyörészni
soha nem füttyörészett, de könnyezett,
amikor sercegett a tű a lemezen,
s azt énekelte a patefon, Granada
gyöngye volt az a fekete lány.
Az én apámat egy napon, valamiért
otthagytá anyám és elköltözött.
Az én apám másnap, először életében
virágot vett és megkereste anyámat.
Az én apám megállt anyám előtt
azzal a virággal, s csak annyit mondott,
jöttem, hogy lássalak.

Deák-Sárosi László

Trocheus

Csont szakad ki csendre, mint a szóra,
Ránk talál a védekezve-támadó
(Mágneselme, rejtve rádióadó),
S összeszívja műsorát a jóra.

Holtterébe visszajár az óra,
Összefüggve úgy, akár a »„fá”-ra „dó”«,
Zárlatában ott a vég, a számadó;
S az, ki visszaszól, jön így kapóra.

Szétörött ma minden, és a rész egész,
Vág atomnyi lényeg így a húsba,
S osztható tovább, ha súgja szív meg ész,

Míg elemnyi cérna kötne gúzsba,
S értenem — ha kell — elég a félsz-egész,
Összetoldva névleg-trocheusba.

Alma Mater

Ma nem véd már az áttetsző palánk,
Megnyílik értünk újra iskolánk.
Bár évekre egy kis burokba zárt,
Megmutatott sok távoli határt.
Szárnyalt velünk, s mi most csak ballagunk,
Elenged, s mégsem maradunk magunk.
Összeköt véle száz és ezer szál,
Úgyis, ha közben bárki égbe száll,
Földön, s alatta is maradt még hely,
Nézzük az érem oldalát (!) is, hej!
Az iksz tengelyen minden jobbra lép,
Mit itt láttunk, az mától jó, az szép.
